

החתול שפסע לבדו

שמעו והקשיבו כי זאת היה וקרה והתרחש, ילדותי היקרות, עוד כשחיות הבית חיו פרא; הסוס היה פרא והפרה הייתה פראית, הכבש היה פרא והחזיר היה פרא, פראים כמו שרק פראים יכולים להיות, והם הסתובבו ביערות-הפרא-הלחים. אבל הפרא מכל חיות-הפרא אלה היה החתול. הוא פסע לבדו וכל המקומות היו שווים בעיניו.

מובן שגם האדם היה פרא. הוא היה נורא פראי. הוא לא התחיל להיות מבוית עד שפגש את האשה, והיא אמרה לו שאינה אוהבת את התנהגותו הפראית. היא מצאה מערה נחמדה ויבשה בכדי לשכב בה, במקום ערימת עלים יבשים עליהם הוא לן עד אז. והיא פיזרה חול נקי על רצפת המערה והדליקה אש נחמדה מעצים יבשים בתוך המערה, והיא תלתה עור של סוס-הפרא בפתח המערה ואמרה לאדם:

”נגב רגלייך, יקירי, כשתכנס, כי עכשיו יש לנו בית נחמד.”

ובלילה הזה, ילדותי היקרות, הם אכלו בשר של כבש-בר צלוי על אבנים חמות, ומתובל בשום-בר ובפלפל-בר; והם אכלו בשר של ברווז-בר ממולא באורז-בר ובריוחן-בר וכוסברה-בר; ואכלו מח עצמות של שור-בר ודובדבני-בר ותותי-בר. והאדם נרדם מאושר ליד האש, אבל האשה נשארה ערה ורק סרקה את שערותיה.

אחר-כך לקחה עצם של כבש, עצם גדולה ושטוחה, והתבוננה בסימנים המופלאים שעל העצם, ובסוף הוסיפה עצים לאש ועשתה קסם. היא עשתה את הקסם המזמר הראשון בעולם.

בחוץ, ביער-הפרא-הלח, התאספו כל חיות-הפרא, התבוננו באור האש והתפעלו מה אומר הדבר.

ואז סוס-הפרא רקע ברגלו ואמר:

”הו ידידי, והו אויבי, מדוע האדם והאשה הדליקו אש במערה. האם זה לא יזיק לנו?”

כלב-הפרא הרים את אפו-הפרא, הריח את ריח הכבש הצלוי ואמר:

”אלך ואראה ואתסכל, כי אני חושב שזה משהו טוב. חתול, בוא איתי.”

”לאאא” - אמר החתול - ”אני החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים

בעיני. לא אבוא.”

"אם כך לא נהיה יותר ידידים" - אמר הכלב ורץ לכוון המערה.
אבל אחרי שהכלב הלך, חשב החתול: "כל המקומות שווים בעיני. מדוע
שלא אלך, אביט, אסתכל ואלך בחזרה כרצוני".
ואז השתחל אחרי כלב-הפרא בשקט-בשקט והסתתר במקום ממנו יכול היה
לשמוע את המתרחש.

כשהגיע כלב-הפרא למערה הוא הרים באפו את עור סוס-הפרא שבפתח
והריח את ריח הנפלא של הכבש.

האשה עם העצם ביד שמעה אותו, צחקה ואמרה:

"הנה בא הראשון. חית-הפרא מיערות-הפרא, מה רצונך?"

וכלב-הפרא אמר:

"הו אויב שלי ואשתו של אויב שלי, מהו הריח הטוב המגיע מכאן

ליער-הפרא?"

והאשה הרימה עצם של כבש צלוי, זרקה אותו לכלב-הפרא ואמרה:

"חית-הפרא מיערות-הפרא, טעם ונסה".

כלב-הפרא לעס את העצם וזה טעם לו טוב יותר מכל דבר שטעם בחייו. והוא

אמר:

"הו אויבתי ואשת אויבי, תני לי עוד אחד".

והאשה אמרה:

"חית-הפרא מיערות-הפרא, עזור לאישי לצוד במשך היום ושמור על המערה

שלנו בלילה, ואז תקבל עצמות צלויות כמה שרק תרצה".

והחתול ששמע זאת חשב: "אוהו, זאת אשה חכמה מאד, אבל היא לא כל כך

חכמה כמוני".

כלב-הפרא זחל לתוך המערה, שם את ראשו בחיקה של האשה ואמר:

"הו ידידתי ואשת ידידי, אעזור לאישך לצוד ביום ואשמור על המערה

בלילה".

"אוהו" - אמר החתול - "זהו כלב טיפש מאד".

והוא חזר ליער-הפרא בנפנוף זנבו ובפוסעו לבד; אבל לא סיפר לאף אחד.

כשהאיש התעורר משנתו שאל:

"מה עושה כאן כלב-הפרא?"

והאשה אמרה:

"הוא כבר לא נקרא כלב-הפרא אלא ידידנו הראשון, כי הוא יהיה ידידנו תמיד, תמיד ותמיד. קח אותו איתך כשתלך לצוד".

למחרת האשה קצרה הרבה עשב ירוק וטרי מהאחו וייבשה אותו לפני האש, כך שהעשב הריח בריח חזק. היא התיישרה בפתח המערה, קלעה רתמה מעור יבש, הביטה בעצם השטוחה של כבש ועשתה שוב קסם. זה היה הקסם המזמר השני שבעולם.

ובינתיים ביערות-הפרא כל חיות-הפרא השתוממו ושאלו:

"מה קרה לכלב-הפרא?"

ובסוף סוס-הפרא רקע ברגלו ואמר:

"אלך לראות מדוע כלב-הפרא לא חזר. חתול תבוא איתי?"

"לאאא" - אמר החתול - "אני החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני. לא אלך" - ובכל זאת הלך אחרי סוס-הפרא בשקט-בשקט, והסתתר בכדי לשמוע הכל.

כשהאשה שמעה את סוס-הפרא מתקרב ומועד על רעמתו הארוכה, התחייכה ואמרה:

"הנה בא השני; חית-הפרא מיערותה-פרא, מה רצונך?"

וסוס-הפרא שאל:

"הו אויבתי ואשת אויבי, איפה כלב-הפרא?"

והאשה צחקה ואמרה:

"חית-הפרא מיערות-הפרא, לא באת הנה לשאול על כלב-הפרא אלא בגלל העשב היבש הזה".

וסוס-הפרא, תוך מעידה על רעמתו הארוכה אמר:

"נכון, תני לי קצת עשב לאכול".

אמרה האשה:

"חיית-הפרא מיערות-הפרא, הרכן את ראשך-הפרא ולבש את מה שאתן לך, ואז תוכל לאכול את העשב המופלא שלוש פעמים ביום".

"אוהו" - חשב לעצמו החתול - "זאת אשה חכמה מאד, אבל לא חכמה כמוני".

אבל סוס-הפרא הרכין את ראשו-הפרא והאשה שמה לו את רתמת הקליעה על הצוואר וסוס-הפרא נהר ואמר:

"הו גבירתי ואשת אדוני, אהיה למשרת שלכם עבור העשב המופלא הזה".

"אוהו" - חשב החתול - "זה סוס טיפש מאד" - והוא חזר ליערות-הפרא, נענע בזנבו ופסע לבדו.

כשהאיש והכלב חזרו מציד, שאל האיש:

"מה עושה כאן סוס-הפרא?"

והאשה ענתה:

"הוא לא נקרא יותר סוס-הפרא אלה משרתינו הראשון, כי הוא יביא אותנו ממקום למקום תמיד, תמיד ותמיד. עלה ורכב עליו כשתלך לצוד".

למחרת באה גם פרת-הפרא למערה ושוב החתול עקב אחריה והסתתר. וגם הפעם קרה מה שקרה כבר פעמיים קודם. הפרה הבטיחה לתת לאשה חלב תמורת העשב המופלא. אבל החתול חזר ליערות-הפרא כשהוא מנענע בזנבו ופוסע לבדו, כמו בפעמים קודמות, ולא סיפר לאף אחד.

כשהאיש חזר למערה עם הסוס והכלב, שאל שוב אותן השאלות והאשה הסבירה:

"זו כבר לא פרת-הפרא, אלא נותנת-מזון-טוב. היא תתן לנו חלב חם תמיד, תמיד ותמיד, ואני אטפל בה כשאתה והידיד הראשון והשרת הראשון תצאו לצייד".

למחרת חיכה החתול לראות האם עוד חית-פרא תלך למערה. אבל אף אחד לא עזב את יערות-הפרא ולכן החתול הלך בעצמו. הוא ראה את האשה חולבת את הפרה, וראה את אור האש במערה, והריח את ריח החלב החם הלבן. אמר החתול:

"הו אויבתי ואשת אויבי, לאן הלכה פרת-הפרא?"

האשה חייכה ואמרה:

"חית-הפרא מיערות-הפרא, לכי חזרה ליער כי כבר קלעתי את שערוטי ושמתי הצידה את עצם הקסם שלי, ואין לנו יותר צורך בידידים או משרתים חדשים במערה שלנו".

אמר החתול:

"אני לא ידיד ואני לא משרת, אני החתול-שפוסע-לבדו ואני רוצה לבוא למערה שלכם".

"אז למה לא באת עם הידיד הראשון, בלילה הראשון?"

זהו ציור המערה בה חיו האיש והאשה תחילה. זו היתה מערה נאה מאד ויותר חמימה מאשר היא נראית. לאיש היתה סירה. היא עומדת על שפת הנהר, טבולה בחלקה במים בכדי שהעץ יתנפח. הדבר הסמרטוטי שלרוחב הנהר זו רשת-הדגים של האיש, בה הוא תופס דגי שמך.

שורה של אבנים חלקות מובילה מהמערה אל הנהר, בכדי שהאיש והאשה יוכלו לרדת למים בלי שהחול יכנס בין אצבעות הרגלים. הדברים הנראים כמו חיפושיות שחורות, רחוק על החוף, הם בעצם גזעי עצים יבשים שנסחפו מיערות-הפרא-הלחים. האיש והאשה נהגו ליבש ולחתוך אותם בכדי להבעיר בהם אש.

לא ציירתי את הפרגוד מהעור היבש שבפתח המערה, כי בדיוק אז האשה הורידה אותו לניקוי. הקווים הקטנים שעל החוף בין הנהר והמערה, אלה עקבות של האיש והאשה. האיש והאשה הם עכשיו בתוך המערה, שם אוכלים את ארוחת הערב. כשבא התינוק הם עברו למערה אחרת, יותר נחמדה, כי התינוק לפעמים זחל עד הנהר ונפל פנימה, והכלב היה צריך להוציא אותו משם.

כעס החתול ואמר :

"האם כלב-הפרא הלשין עלי?"

האשה חייכה שוב ואמרה :

"אתה החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיניך. אינך ידיד, ואינך משרת, כך אמרת בעצמך. לך לך ופסע לבדך בכל המקומות השווים בעיניך".

החתול נראה כאילו מצטער ואמר :

"האם לעולם לא אבוא למערה? לא אשב ליד האש ולא אשתה מהחלב הלבן החם? את חכמה מאד ואת יפה מאד, את לא צריכה להתאכזר, אפילו לא לחתול".

אמרה האשה :

"ידעתי שאני חכמה, אבל לא ידעתי שאני יפה. אז אעשה הסכם איתך. אם אי-פעם אגיד מילה אחת בשבחך, תוכל להכנס למערה".

"ואם תאמרי שתי מילים בשבחי?" - שאל החתול.

"זה ודאי לא יקרה, אבל אם אומר שתי מילים בשבחך, תוכל לשבת במערה ליד האש".

"ואם תאמרי שלוש מילים בשבחי?" - שאל החתול.

"זה ודאי לא יקרה, אבל אם אומר שלוש מילים בשבחך, תוכל לשתות חלב חם ולבן שלוש פעמים כל יום, תמיד, תמיד ותמיד".

החתול מתח את גבו ואמר :

"אזי שיהיו לי לעדים העור שבפתח המערה, האש שבתוך המערה, וכדי החלב ליד האש, על מה שאמרה אויבתי ואשת אויבי".

והוא הלך אל יערות-הפרא-הלחים, מנפנף בזנבו ופוסע לבדו.

וכשאיש עם הכלב והסוס חזרו בערב, האשה לא סיפרה להם על ההסכם שעשתה עם החתול, כי חששה שהם לא יאהבו זאת.

החתול הלך והסתתר בתוך יערות-הפרא-הלחים למשך זמן ארוך, והאשה שכחה אותו לגמרי. רק העטלף, העטלף הקטן התלוי במהופך, עם ראשו למטה, שגר בפתח המערה, ידע איפה מסתתר החתול וכל ערב עף אליו וסיפר לו על הנעשה במערה.

וערב אחד סיפר העטלף :

"יש עכשיו תינוק במערה, הוא חדש לגמרי, שמנמן, ורוד וקטן, והאשה אוהבת אותו מאד".

"אוהו" - אמר החתול - "ומה אוהב התינוק?"

"הוא אוהב דברים רכים ומדגדגים, שיכול להחזיק כשהוא ישן. הוא אוהב שמשחקים איתו. כל זה הוא אוהב".

"טוב" - אמר החתול - "הגיע זמני".

בלילה הבא, יצא החתול מיער-הפרא-הלח והסתתר בקרבת המערה עד הבוקר, כשהאיש, הכלב והסוס הלכו לצוד. האשה עסקה בבישול והתינוק בכה והפריע לה, ולכן היא הוציאה אותו מחוץ למערה ונתנה לו כמה אבנים קטנות למשחק. אך התינוק עדיין בכה. ואז החתול ניגש אליו, הוציא אחת מכפות רגלו, ליטף את לחי התינוק וזה התחיל להמם. החתול השתפשף בברכים של התינוק ובסנטר השמן שלו והתינוק צחק. האשה שמעה זאת וחייכה.

העטלף המהופך, זה שישן עם הראש למטה בפתח המערה אמר:
"הו מארחת שלי ואשת המארח שלי ואמו של בן המארח שלי, חית-פרא מיערות-פרא משחקת יפה מאד עם התינוק שלך".

"תבורך חית-הפרא, איזו שלא תהיה" - אמרה האשה - "כי אני עסוקה מאד הבוקר והיא עוזרת לי מאוד".

וברגע זה ובשניה זו, ילדותי האהובות, נפל הפרגוד מעור הסוס היבש שבפתח המערה - בומס! כי הוא זכר את ההסכם שהאשה עשתה עם החתול. וכשהאשה התכופפה בכדי להרים אותו - הבטו וראו - החתול ישב כבר בנוחיות בתוך המערה.

"הו אויבתי ואשת אויבי ואם אויבי" - אמר החתול - "זה אני, כי הנה אמרת מילה בשבחי, ועכשיו אוכל לשבת במערה תמיד, תמיד ותמיד. אך אני עדיין החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני".

האשה כעסה מאד ונשכה את שפתותיה... כך... לקחה את גלגל הטווייה והתחילה לטוות. אבל התינוק בכה שוב כי החתול עזב אותו והאשה לא הצליחה להשקיט אותו, כי הוא בעט וכעס ופניו נראו שחורים מרוב הבכי.

"הו אויבתי ואשת אויבי ואם אויבי" - אמר החתול - "קחי חוט מגלגל הטווייה, קשרי אותו לפקעת הצמר שלך ומשכי אותו על הרצפה, ואני אראה לך קסם שיצחק את התינוק שלך חזק כל כך כפי שהוא בוכה עכשיו".

"אעשה זאת" - אמרה האשה - "כי הבכי משגע אותי, אבל לא אודה לך על כך".

והיא קשרה חוט לפקעת הצמר ומשכה אותו על הרצפה, והחתול רץ אחרי הפקעת וליטף אותה בכפותיו, ועשה כאילו מנסה לתפוס אותה ומאבד אותה, וזרק אותה מעל גבו, ורדף אחריה עם רגליו האחוריות והתגלגל בעצמו על הרצפה, ושוב רדף אחרי הפקעת, עד שהתינוק התחיל לצחוק חזק-חזק, כמו שקודם בכה. הוא זחל אחרי החתול והתגלגל בכל המערה עד שהתעייף ונרדם עם החתול בזרועותיו.

"עכשיו" - אמר החתול - "אשיר לתינוק שיר שירדים אותו למשך שעה שלמה" - והתחיל לנהום חזק וחלש, חלש וחזק, עד שהתינוק שקע בשינה עמוקה.

האשה חייכה ואמרה:

"עשית זאת יפה, ללא ספק אתה חכם מאד, החתול".

ובאותו הרגע ובאותה השניה, ילדותיי החביבות, ירד העשן של האש, שבעומק המערה, בעננים גדולים - פופפף.. - כי זכר את ההסכם שעשתה האשה עם החתול. וכשהתפזר העשן, החתול ישב בנוחיות סמוך לאש.

"הו אויבתי ואשת אויבי ואם אויבי" - אמר החתול - "זה אני ועצמי, כי אמרת כבר מילה שניה בשבחי. ועכשיו אוכל לשבת ליד האש בעומק המערה תמיד, תמיד ותמיד. אבל אני עדיין החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני".

האשה כעסה מאד, הוציאה שוב את עצם הקסם השטוחה והתחילה לעשות קסם שימנע ממנה לשבח את החתול בפעם השלישית. הפעם זה לא היה קסם מזמר אלא קסם שקט, ולאט-לאט במערה נעשה שקט, שקט מאד, כל כך שקט שמפינת המערה הציץ עכבר קטנטן, ורץ לרוחב הרצפה.

"הו אויבי אשת אויבי ואם אויבי - האם עכברון קטנטן זה הוא חלק מהקסם שלך?" - שאל החתול.

"אווו.., שווו.., לאאא.. - צעקה האשה, עזבה את עצם הקסם ועלתה על שרפרף שלפני האש, כי פחדה שהעכבר יעלה לשערותיה.

"אז מותר לי לתפוס את העכבר?" - שאל החתול.

כן" - אמרה האשה - "תפוס את העכבר ואני אודה לך מאד".

קפץ החתול ובמכה אחת תפס את העכבר והאשה אמרה:

"תודה לך. אפילו הכלב, ידידנו הראשון אינו מהיר זריז בכדי לתפוס עכבר כפי שעשית אתה. אתה חכם מאד".

ובאותו רגע ובאותה השניה כד החלב, שעמד ליד האש, נשבר לשניים - קרררר... כי הוא זכר את ההסכם שעשתה האשה עם החתול. וכשהאשה ירדה מהשרפרף - הביטו וראו - החתול ליקק כבר את החלב שנשפך מהכד השבור. "הו אויבי, אשת אויבי ואם אויבי" - אמר החתול - "זה אני עצמי, כי דיברת שלוש פעמים בשבחי, ועתה אוכל לשתות חלב חם ולבן שלוש פעמים ביום תמיד, תמיד ותמיד. אבל עדיין אשאר החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני".

צחקה האשה, שמה קערת חלב לבן וחם לחתול, ואמרה: "אכן חתול, אתה חכם כמו אדם, אך תזכור שלא עשית את ההסכם עם האיש והכלב, ואינני יודעת מה הם יגידו כשיחזרו הביתה".

"זה לא ענייני" - ענה החתול - "אם יש לי מקום במערה ליד האש ואקבל שלוש פעמים ביום חלב לבן וחם, לא איכפת לי מה יכולים לעשות האיש והכלב".

באותו ערב, כשהאיש והכלב חזרו למערה, סיפרה להם האשה את מעשה ההסכם. והאיש אמר:

"כל זה יפה ונכון, אבל הוא לא עשה את ההסכם איתי ועם כל האנשים שיבואו אחרי".

הוא חלץ את שתי נעליו ולקח גרזן אבן קטן (זה שלוש) ולקח סכין אבן וחתיכת עץ (זה חמש ביחד), שם את הכל בשורה אחת על הרצפה ואמר: "עכשיו נעשה הסכם. אם אתה, חתול, לא תתפוס עכברים כשאתה במערה, תמיד, תמיד ותמיד, אזרוק עליך את חמשת החפצים מתי שרק אראה אותך, וכן יעשו גם כל האנשים שיבואו אחרי".

"הו" - אמרה האשה - "חתול אמנם חכם מאד, אך הוא לא חכם כמו האיש שלי".

החתול ספר את חמשת החפצים (והם נראו לו קשים וכבדים למדי), ואמר: "אתפוס עכברים כשאהיה במערה, תמיד, תמיד ותמיד. אך עדיין אני החתול-הפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני".

"לא כשאני בסביבה" - אמר האיש - "אילו לא אמרת את הדבר האחרון, הייתי שם את החפצים הצידה, אבל עכשיו אזרוק אותם עליך מתי שאפגוש אותך, וכך יעשו גם כל האנשים שיבואו אחרי".
ואז אמר הכלב:

"חכה רגע, הוא לא עשה הסכם גם איתי ועם כל הכלבים שיבואו אחרי" -
והוא הראה את שיניו החדות ואמר:

"אם לא תתנהג עם התינוק כמו שצריך, תמיד, תמיד ותמיד כשאתה במערה, ארדוף אחריך עד שאתפוס אותך; וכשאתפוס אותך, אנשוך אותך וכך יעשו כל הכלבים שיבואו אחרי".

"אוהו" - אמרה האשה - "החתול אמנם חכם, אבל הכלב חכם ממנו".
החתול בדק את שיניו של הכלב (והם נראו לו מאד חדות) ואמר:
"אתנהג יפה לתינוק כל זמן שאני במערה, כל עוד לא ימשוך לי יותר מדי חזק בזנב, תמיד, תמיד ותמיד. אבל עדיין אני החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיני".

"לא כשאני בסביבה" - אמר הכלב - "אילו לא אמרת את עכשיו ארדוף אותך מתי שרק אפגוש אותך. וכך יעשו גם כל הכלבים שיבואו אחרי".
ואז האיש זרק על החתול את שתי נעליו ואת סכין האבן (זה שלוש) והחתול ברח מהמערה. והכלב רדף אחריו עד העץ שעליו טיפס החתול. ומאותו יום, ילדותי החביבות, כל שלושה אנשים מתוך חמישה יזרקו על חתול חפצים כשרק יראו אותו, וכל הכלבים ירדפו אותו.
אבל החתול עומד בהסכם. הוא תופס עכברים ומשחק עם תינוקות אם לא מושכים לו חזק מדי בזנבו.

אבל אחר כך ובין הזמנים האלה וכשירח מלא ובא הלילה הוא החתול-שפוסע-לבדו וכל המקומות שווים בעיניו. ואז הוא הולך ליערות-הפרא-הלחים, או מטפס על עצי-הפרא-הלחים, או עולה על גגות-הפרא-הלחים, מנענע בזנבו ופוסע לבדו, לבדו.

זהו ציור של החתול-הפוסע-לבדו, כשהוא מטייל בודד דרך יער-הפרא-הלח ומנפנף בזנבו. אין יותר ולא כלום בציור זה. רק עוד כמה פטריות רעל, שגדלו כך, כי היער לח מאד. הגושים שעל ענפי העצים אלה לא ציפורים. זה אזוב הצומח על עצים כי היער הוא כל כך לח.

מתחת לציור מצויירת המערה החמודה, אליה עברו האיש והאשה כשבא התינוק.. זו היתה מערת הקיץ שלהם והם זרעו לפניה חיטה. האיש רוכב על סוס ומחפש את הפרה בכדי להביאה למערה לחליבה. הוא מרים את ידו וקורא לכלב, שבינתיים שחה לצד השני של הנהר בחיפוש אחרי ארנבות - לכן לא רואים אותו.